

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 9. Alia S. Chrysostomi opera.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

§. IX.

Sæculum IV.
A. C. 387.*Alia S. Chrysofomi opera.*

Ex duobus tamen sermonibus S. Joannis Chrysofomi ad amicum suum Theodorum apparet, pro re licita habitum non fuisse, relictis vitæ monasticæ rigoribus, ad sæculum, & vitam communem redire. Theodorus ille, illustribus ortus natalibus, grandia bona possidebat, valebat ingenio, sive scribendum, sive perorandum esset, disertissimus, nam gnauiter Rhetoribus, & Philosophis operam dederat. Ubi Libros sacros legere cœpit, & cum viris piis conversari, eorum vivendi rationem imitatus, aliquamdiu inter solitarios eximie virtutis exempla dedit; verum paulopost tentationi succumbens, ad Sæculum rediit, & ad delendam sibi uxorem mentem adjecit. Hanc morum mutationem exemplis ex Historia, erat enim eruditissimus, adductis excusabat. Hac de re edoctus S. Chrysofomus Epistolas ad amicum dedit, tanta eloquentiæ vi, ut in bonam viam reductus, nuptiis renuntiaverit, & bonis relictis, institutum Monasticum secundo professus fuerit; tunc non plures, annos viginti natus; is posteriori tempore Episcopus Mopsuestenus in Cilicia fuit. In horum Sermonum altero S. Chrysofomus expressis verbis dicit; non licere
amplius

To. 4.

Soz. VIII.

l. 2.

Serm. 2. c. 2.

p. 588.

Sæculum IV. amplius uxorem ducere illi, qui nuptias
 A. C. 387. spirituales contraxisset.

c. 2. p. 588.

c. 6. p. III.

Ad ejusdem secessus tempus duo e-
 jus sermones de compunctione referun-
 tur, ad duos Solitarios Demetrium, &
 Stelechium scripti. In primo sic loqui-
 tur: *Ubi apud me statueram, urbe exce-
 dere, & ad Monachorum casas pergere,
 curiose quærebam, quis mihi necessaria es-
 set præbiturus? an quotidie panis recens
 coctus apponeretur, num eodem oleo, quo
 lampades aluntur, ad mensam uti cogere-
 rent? an solis leguminibus vivendum es-
 set, an gravem laborem imponerent, qua-
 lis esset, terram fodere, ligna, aquam ad-
 vebere? nempe pro cuticula eram admo-
 dum sollicitus.* Hanc infirmitatem po-
 stea S. Chrysostomus non modo deposuit,
 sed etiam in alterum extremum lapsus
 est; postquam quinque annis in deserto
 vixisset, debilitatam valetudinem sen-
 tiens, cum in eo loco vires reparare non
 posset, Antiochiam reverti, & denuo Ec-
 clesiæ servire coactus est. Tunc annos
 ætatis ad minimum viginti sex nume-
 rabat.

p. 42.

Postquam annis quinque Altari ser-
 viit, verosimiliter tanquam Subdiaconus,
 S. Meletius Diaconum ordinavit, annum
 agentem trigesimum primum. Tunc
 temporis composuisse creditur tres li-
 bros de Providentia, ut Monachum con-
 sola-

solaretur, amicum suum, nomine Stagi-
rum, a maligno spiritu obsessum, & ob
infelicem sortem tristitiæ barathro de-
mersum. Id ei post secessum e mundo,
& conversionem suam acciderat, nec om-
nis generis quæsitæ remedia miserum ju-
verunt. In hoc opere S. Chrysostomus
maxime de afflictionis, & ærumnarum
utilitate differit.

Cum raræ Chrysostomi dotes, ad in-
struendum populum cœlitus datæ, om-
nibus essent notæ, & Antiocheni ejus al-
loquiis mire delectarentur, ab Episcopo
Flaviano Presbyter ordinatur, cujus Or-
dinis functiones Antiochiæ annis unde-
cim implevit. Hæc ordinatio in annum
385. incidit, & quia simul Flavianus ei-
dem Prædicationis Ministerium commi-
sit, orationem tunc pronuntiavit, in cu-
jus exordio se vehementer attonitum
exclamat, interrogando an somniet, vel
vigilet, dum se juvenem, & rerum experi-
entia carentem ad tantæ Dignitatis fa-
stigium elevatum videret! & tamen etsi
brevis tempore Diaconus fuerit, minus
quam triginta quinque ætatis annos nu-
merare non potuit. Magna hujus ora-
tionis parte in Flaviani laudibus mora-
tur. Haud multo post hæc tempore S.
Chrysostomus S. Meletii Panegyri dixit,
in qua memorat, eum ab annis quinque ad
Superos transisse, quod ad annum 386. re-
fertur.

Aliquos

Sæculum IV.
A. C. 387.

Pallad. ibid.

S. Chrysof.

to. 4. p. 834.

p. 838. 839.

840. to. I.

p. 523.

Sæculum IV. Aliquos sermones composuit, ut ad-
 A. C. 378. versus Anomeos probaret, Dei naturam
 esse Creaturæ incomprehensibilem. At
 to. 4. inter primos ejus sermones omnium fa-
 cile celeberrimus est ille, quem de Ana-
 v. Sup. l. XII themate scripsit. Non nulli Antiocheni,
 §. 47. imprudenti zelo acti, anathema dicebant
 illis, quos hæreticos esse putabant, nem-
 pe qui ipsorum communionis non erant.
 Sup. L. Quippe Flaviani sectatores Fideles Pauli-
 XVII. §. 45. no adhærentes Sabellianismi inculabant,
 econtra Paulini sequaces, Fidelibus, Fla-
 vianum sequentibus, Arianismum expro-
 brabant. S. Chrysostomus utriusque
 partis temeritatem acerbe castigandam
 existimavit, *Videte est mihi homines, in-*
 p. 804. *quit: quorum zelus S. Scripturæ Spiritui*
 i. Tim. i. 7. *adversatur, imo qui sacras litteras peni-*
 tus ignorant; gravius quidquam profer-
 re erubesco; homines iræ impotentes, vo-
 niloquos, non intelligentes, neque que lo-
 quuntur, neque de quibus affirmant; qui
 cæteros docere volunt, ipsi omnia ignoran-
 tes, & anathematizant, quod non capiunt,
 ita, ut Infidelibus videndi occasionem pra-
 beamus. Tum ipsis vocis hujus, anathe-
 ma, vim explicat, qua homines Diabolo
 p. 805. devoentur, & subjungit: *Unde vos ma-*
 ximam usurpatis auctoritatem? qua nemo
 nisi Collegium Apostolorum fuit honora-
 tum? iique, qui juxta exactissimam Canno-
 S. Chryso-
 stomi opera. *num observantiam Apostolorum Successo-*

res sunt? Patribus nostris dilectio proximi, a Deo præcepta, ita cordi erat, ut non minori dolore hæreticos ex Ecclesia eiecervint, ac si sibimetipsis oculum dextrum eruissent; juxta sancti Evangelii verba. Hæreses nostræ Traditioni (*) contrariæ anathemate percutiendæ sunt, at Personis parcendum! Constat S. Chrysostrum in hoc sermone non nisi laicos redarguere, qui privato arbitrio contra quoscunque, ut lubebat, anathema pronuntiabant. Cæterum hic, in quo Anathema, & simplex separatio a communione differat, clare deprehenditur, nam nec Chrysostrum, nec Flavianus, & qui eos sequebantur, cum Paulini Sectatoribus communicabant.

Eodem ferme tempore S. Chrysostrum ad Festum Nativitatis Domini Nostri, nuper Antiochiæ ad exemplum Ecclesiarum Occidentalium inductum prima vice concionatus est; id autem ex Occidente advectum in exordio orationis memorat. Dum Presbyter esset Antiochiæ, homilias in Genesin tempore quadragesimæ

Sæculum IV.
A. C. 387.

Matth.

p. 806.

p. 809.

to. 5.

to. I.

(*) Protestans posuit: Unserer Lehre. Sed non fideliter. Vel ipsam Traditionis vocem odit. Cæterum errores, qui ab hujus Interpretis socordia, & imperitia originem trahunt, in singulis paginis occurrunt.

Hist. Eccles. Tom. IV.

K k k

Sæculum IV. mæ conscripsit; in quibusdam locis Hebraicum textum citat, quam linguam didicisse poterat ex commercio Judæorum, qui magno numero Antiochiæ degebant, & ex magna linguæ Syriacæ, quam indigenæ loquebantur, cum Hebraica propinquitate. Psalmos quoque Antiochiæ explicavit, item integra S. Matthæi, & S. Joannis Evangelia, Epistolam ad Romanos, duas Epistolas ad Corinthios, & duas ad Timotheum. Dicit, se post Pascha non nisi diebus Dominicis, & per anni decursum una circiter per hebdomadam vice concionari, quamvis in singulis conventibus peroraret. Talis fuit Joannes Presbyter, qui populum Antiochenum, gravi ira Imperatoris Theodosii perterritum, solatus est.

§. X.

Maximus in Italia.

Zof. l. IV. p. 766. 767. Interim Maximus, cum Valentianum spe pacis, & amicitia specie diu fessisset, minimo, quam poterat, strepitu exercitum versus Italiam movit, & superatis alpibus, Aquilejam contendit, occupaturus imparatum. At Valentianus, unacum Justina Matre navigio impositus, trajecto mari, Theffalonicam venit, ubi deinde sub finem anni 387 se, suamque fortunam Theodosii arbitrio permisit. Maximus facile Italiam, ipsamque urbem Romanam